

HOOFDSTUK IV

Kees zakt en is zichtbaar getroffen

HET was het witte Konijn, dat langzaam terug kwam en met een bedrukt gezicht rondkeek, alsof het iets verloren had. Zij hoorde het tot zich zelf zeggen: «Die Hertogin! Die Hertogin! O, mijn lieve pootjes! O, mijn pels en snorbaarden! Ze zal me laten ombrengen, zoo zeker als er fretten zijn! Waar ter wereld kan ik ze toch hebben laten vallen?» Alice ried terstond, dat het naar den waaier en het paar wit glacéhandschoenen zocht en daarom begon ze er, goedhartig als ze was, ook ijverig naar te zoeken, maar ze waren nergens te vinden. Alles scheen veranderd sedert ze in den vloed had rondgezwommen en de groote zaal met de glazen tafel en het deurtje waren totaal verdwenen.

Weldra bemerkte het Konijn Alice, die zoekend rondliep en riep haar nijdig toe: «Wel, Marianne, wat voer je toch uit? Ga eens gauw even naar huis en haal me een paar handschoenen en een

„WEL, MARIANNE, WAT VOER JE TOCH UIT?”